

"L'Aventura, pura i dura"

N'heu sentit a parlar els veïns, heu vist als anuncis de la petita pantalla els salts entre el temps de paratges i civilitzacions que tard o d'hora seran al nostre abast, heu reconegut les primeres autoritats del país fent aquella cara de velocitat inconfusible que només l'aventura i el risc poden imprimir. Xavier Montanyà ha estat l'enviat especial d'EL TEMPS allà. A Port Aventura.

Havien passat moltes coses per culpa d'aquell preuat tros de terra promesa. Algun dia, pagant, també seria nostra i podríem experimentar en la pròpia pell sensacions salvatges i perills insospitats. Però, quan la plana major dels polítics, encapçalats pel president i la seva esposa, van fer aquell primer viatge en el Dragon Khan, va arribar la fi de totes les dolces il·lusions d'aventura que ens havíem fet al llarg d'aquests anys. Els nostres somnis van esclatar com una bombolla de sabó. Res més lluny de la idea d'aventura que els primers viatgers del temible Dragon Khan. Allò ens va fer tornar de sobte a la crua realitat.

Hi havia una vegada una pila de ferros re-

cargolats dalt d'una muntanya coronada per un sagrat-cor que ens havia fet herois de moltes altres aventures. No se sabia què hi feien allà dalt, aquelles màquines diabòliques, ni qui les hi havia instal·lades, ni de què servia ser valent o tenir por, però tots la dissimulàvem, per molt que ningú no ens feia cas. Hi havia bruixes i tramussos, i si tenies bona punteria, amb una escopeta de balins et donaven ampolletes de vermut i fàries, que t'ini-ciaven, d'amagat, en el món de la psicodèlia.

Fa vint anys, i més i tot, ja hi havia matrimonis que duïen els fills als parcs d'atraccions. Era un gran esdeveniment que, com a màxim, succeïa un cop l'any, i durava el temps que trigava el pare a llegir-se el diari, assegut en un banc a l'ombra. El diari es deia *La Vanguardia Española* i anava ple de senyors en blanc i negre, amb bigotet retallat, molta lletra, moltes esqueles i algun *crucigrama*. Quan s'acabaven les pàgines, a callar, i cap a casa a dinar.

Els tiquets sempre eren insuficients per a contentar les ànsies infantils, i això feia que la meitat del temps servís per a fer el tafaner i per calibrar els efectes que provocaven les atraccions en els altres nens, de manera que l'elecció fos al més satisfactori possible. Hi havia trens que volaven, avions que caminaven, i no gaire cosa més per a escollir.

Eren temps en què els pares, sobretot les mares, renyaven molt. "Nen, què t'he dit!", "Quantes vegades t'ho he de dir?", "Vols fer el favor de baixar d'aquí: els bancs són per a seure la gent gran!", "No demanis més; amb tu es necessita un moneder obert!", "Ja en parlarem a casa!", "Mai no en teniu prou",

i "El teu pare s'enfadarà", eren algunes de les imprecacions que se sentien habitualment entre les sirenes dels auto-xocs i el motor de llauana d'aquell avió concèntric.

Pujaves a quatre atraccions i després passaves el temps fent l'idiota davant uns miralls que deformaven la imatge o avorrint-te sobiranament amb unes màquines anomenades autòmats, que amb quatre moviments sincopats en tenien prou. Si hi tiraves una moneda, i tenies la sort que el giny funcionés, t'oferien una absurda acció anunciada en un cartellet, d'aquelles que tanta gràcia han fet sempre al senyor Brossa. Per exemple: "*La gallina pone un huevo, cacarea y el gallo canta, después de tirar un real y dar la vuelta a la manivela*".

Encara que fos un parc i fes molta calor, cosa que a l'estiu solia passar, la gent anava vestida de carrer i els senyors duïen pantalons llargs, mitjons i sabates. No hi havia gaires coses per a comprar, potser un *barbapapá* -que no era bo per a les dents- i quatre postales del Floquet de Neu per als turistes. Si tenies set beviess aigua de la font i, si et mullaves les sabates o els pantalons, rebies un clatellot com déu mana que et feia baixar de cop l'adrenalina. Així eren no molt abans els parcs. Res a veure amb el que són ara.

Avui, a Port Aventura, la costosa obra recreativa de la Catalunya actual, les coses són ben bé a l'inrevés. Hi van famílies senceres, uniformades com papagais, amb profusió d'atuells estiuencs, que es mullen i remullen junts i feliços en les més diverses atraccions. Ningú no renya ningú. Els pares semblen més embogits que no pas els fills. I si, a algú,

se li acudís de llegir el diari a l'ombra, feina tindria a trobar cap de les dues coses.

La cosa ha estat pensada perquè les famílies s'hi passin tot el dia, barrejades en un formigueig de turistes, passejant-se per les àrees temàtiques: Mèxic, Mediterrània, Polinèsia, la Xina i Far West. Per què no hi ha res de l'Àfrica negra, dels països àrabs, o de l'imperi romà, són qüestions que potser els senyors accionistes i els creatius de l'invent podrien contestar. El fet que s'hi sentin sardanes, és evident. Algunes de les atraccions són autèntics xuts d'adrenalina que deixen tothom mig excitat,

electrificat, cosa que els fa caminar més ràpid, amb més ansietat, com engegats, cap a la pròxima aventura, sense fixar-se gaire en els detalls de les construccions típiques que configuren el recinte, ni en la música temàtica que, emergint estratègicament de sota un cactus o d'una pinya, pretén acabar de sofregir els cervells dels atrafegats aventurers. N'hi ha que s'ho prenen tan a pit que s'han comprat un equip complet d'explorador al Coronel Tapioca, amb salacof i tot.

El servei és immillorable, gairebé implacable: "Vostè, si's plau, no encengui el cigarret si puja al tren", o "No mengin, ni beguin, ni fumin, ni es posin drets mentre duri aquest trajecte", advertiment que et fan un parell de vegades en dos o tres minuts. Tot és previst i al seu lloc. Fins i tot els més insòlits errors de previsió que hagin pogut cometre els futurs aventurers. "Si vénis amb el teu animal de companyia, et podrà esperar a la guarderia, al costat del pàrquing, mentre duri la teva visita. Sobretot, no oblidis de portar el seu certificat sanitari". "Si en arribar al parc descobreixes que has oblidat la càmera de vídeo, no et preocupis. A Port Aventura en podràs llogar una". O bé: "En cas que algun nen es perdi, el personal del parc el portarà ràpidament a l'escola del Far West".

Malgrat la gran previsió de l'empresa tens la sensació que ningú no es descuida la càmera de vídeo, més aviat en porta unes quantes; que els nens no es perden, en tot cas són els pares qui ho fan; i que, si algú ha tingut la brillant idea d'anar-hi amb qualsevol espècie d'animal de companyia, de segur que porta el certificat sanitari, un parell de vacunes de recanvi i un pot de *friskies* familiar. Perquè avui dia, als

CARME PUÉRTOLAS

El parc ha estat pensada perquè les famílies s'hi passin tot el dia, barrejades en un formigueig de turistes. El quadre general és molt estètic, sobretot a última hora de la tarda, quan la pell agafa aquell torrat de gamba i més d'un pare participatiu s'ha pelat els genolls per culpa d'una relliscada absurda.

parcs temàtics, la gent hi va ben i ben preparada.

La vestimenta és, diguem-ne, l'apoteosi del mal gust i del que se'n diu, comunament, sentit pràctic. Només duen pantalons llargs el personal de l'organització i els membres de seguretat, a part algun vell despistat, que sembla que hagi rebrotat d'aquelles seves terres expropiades, avui convertides en univers de fantasia. La resta, nens, pares, mares i *guiris*, van disfressats amb calces curtes, samarretes, gorres, ulleres de sol i tota mena de complements similars, formant les combinacions de color més explosives possibles, i exposant al sol, i a la vista dels altres, aquelles parts de l'anatomia menys afortunades i més poc exhibibles a la llum del dia. El quadre general és molt estètic, sobretot a última hora de la tarda, quan la pell agafa aquell torrat de gamba i més d'un pare participatiu s'ha pelat els genolls per culpa d'una relliscada absurda.

El pantalló curt ha precipitat l'ús massiu d'una peça que s'anomena ronyonera. Si dugessin pantalons amb butxaques normals i corrents no els caldria aquest artefacte, però com que el que s'estila són pantalons ben ajustats o sense butxaques, la ronyonera és imprescindible. La cosa curiosa és que la ronyonera devia inventar-se per ser duta als ronyons, a l'esquena, però com que deuen tenir por que els robin el certificat de vacunació de l'animal de companyia, tots solen portar-la incòmodament entre les cames. De fet, se n'hauria de dir collonera, o torracollons, si tenim en compte com deuen acabar de *massacrats* al cap d'un dia. Només cal fixar-se en l'escaldada que porten tots quan tornen cap a casa, esgotats, camaoberts i amb l'entrecuix ofegat.

CARME PUÉRTOLAS

Si algú s'ha descuidat la ronyonera, la gorra, les ulleres, un bloc, un llapis, una paperera, una caçadora texana o, per exemple, l'encenedor o un joc de culleres, pot resoldre l'error adquirint-ne un, una, uns, unes, amb la marca de la casa, a l'entrada, o en qualsevol de les moltes botigues distribuïdes per les diverses àrees d'aventura. Aquest sembla que és un dels objectius del parc: entre aventura i aventura, vendre'ns alguna cosa. Des d'un indi de plàstic a una goma d'esborrar, i qualsevol mena de collaret o instrument de percussió que pugui considerar-se típicament ètnic del país

representat. No en va, i ells ho saben, un dels grans plaers que té la família unida és consumir unida, qualsevol cosa, petita o grossa, útil o inútil, comestible, bevible, envasada en plàstic o cartró, de Mèxic o de la Polinèsia.

Si tens set, cap problema. Hi ha una font a la part Mediterrània, i una altra, de molt original, unes galledes foradades a trets, a la part del Far West. Si estàs en qualsevol altre part del món, el parc posa a la teva disposició, pagant, ampolles d'aigua, refrescos o la més aviat fluixa cervesa Bud, "The king of beers", que per això són accionistes del parc. Si vols més grau, i tens sort, hauràs d'encertar a passar pel Saloon de Penitence, quan hi hagi numeret, i fer un whisky, si encara n'hi queda.

Tot és tan net que sembla mentida. Som europeus. Un exèrcit de joves amb uniforme es passegen pertot arreu recollint gots de plàstic i puntes de cigarret. Fins i tot les famílies adictes al picnic tenen la precaució de menjar-se la truita al pàrquing, no se sap si per no embrutar o perquè l'aventura no els enxampi amb la panxa buida. Però a dins hi ha moltes, moltíssimes, papereres, i tota mena de menjars típics, *self-services*, hotels de l'oest, cantines mexicanes, *chiringuitos* polinesis...

Al Far-West i a Mongòlia predominen els jocs de cucanya i les barraques de tir, més a menys sofisticades. Els premis no són les tan desitjades ampolletes de vermut o les fàries florides d'altres temps, sinó uns monstres de peluix de totes les mides i colors. Com que l'habilitat és una de les aptituds més accentuades del bon aventurer, al vespre és inevitable de trobar-te ninots de peluix per tots els racons. N'hi ha que es fan fotos de record abraçats al ninot, dones grasses i suades que

CARME PUÉRTOLAS

Un dels grans plaers que té la família unida és consumir unida, qualsevol cosa, petita o grossa, útil o inútil, comestible, bevible, envasada en plàstic o cartró, de Mèxic o de la Polinèsia. Un dels objectius del parc és de vendre tot de productes diferents per tots els gustos.

CARME PUÉRTOLAS

el fan servir de coixí per fer una becaïneta als bancs de Penitence, ninots xops, carretejats per nens xops de tant fer l'ós al Tutuki Splash, i *sofertes* mares de família que porten la criatura a coll i el cotxet ple de monstres peluts, mentre el marit, foll d'excitació, les filma en vídeo, caminant cap enrere, posant en perill la seva vida d'aventurer aficionat.

A última hora de la tarda, ralents per una mena d'insolació latent col·lectiva, tots els aventurers semblen que interpretin el principi de "Blue Velvet". Els maquinistes del tren saluden lentament i somriuen a tort i a dret. A la fira de Mongòlia hi ha una vella que s'ha fet una carrera a les mitges. Un vell mig adormit als jardins polinesis es mira amb cara de poker un fals natiu que li diu *aloha* i li fa reverències. Dos pares de família, xops de tant fer l'indi, fan veure que no s'han reconegut. Un rinoceront de peluix verd llampant s'ha tacat de coca-cola. Una senyora que porta una samarreta amb la inscripció: "*Alegra esa cara*". Un senyor de Sabadell que ha aprofitat per comprar-se una paperera gegant. Moltes persones que et miren fixament com volent dir: i tu, què mires? Els maquinistes que tornen a passar i tornen a saludar lentament i tornen a somriure. I sobretot, algú, com si fos la veu de la consciència, que no para de preguntar: "Ja has pujat al Dragon Khan?"

Malgrat tot, és com si hi faltés alguna cosa. Potser una *troupe* de caps grossos, amb les cares que feien els polítics el dia de la inauguració, que fessin de tant en tant uns quants esgarips al Dragon Khan, com si es tractés d'un més dels grups d'animació que pul·lulen pel recinte. I algun cigarret per terra. O una fària.

Xavier Montanyà

Al Far-West i a Mongòlia predominen els jocs de cucanya i les barraques de tir, més a menys sofisticades. Els premis no són les tan desitjades ampolletes de vermut o les fàries florides d'altres temps, sinó uns monstres de peluix de totes les mides i colors. Com que l'habilitat és una de les aptituds més accentuades del bon aventurer, al vespre és inevitable de trobar-te ninots de peluix per tots els racons.